

FINTA ÉVA

MARGIT A RÓZSA

(Hideg Margit naptára kapcsán)

*Nézem az ágboga rózsát.
Margit a mestere annak.
Roppan a héj a papírból
mint a mogyoró burka.*

*Térbe szakadnak a részek.
Lépked egy láb a derék leng.
Törzse köré tekeredve
táncba kering egy torzó.*

*Fészke a nádi világnak
héjazat szószbeli dolgok.
Világít benne a múltunk.
Élet lakott itt egykor.*

*Margit a lámpavilágot
rejtsd el a falba a földbe!
Mozdulnak mind akik állnak.
Élnek mind akik lettek.*

*Kezed nyomait őrzik.
Világporontyaid látnak.
Szemükben bárha nem is lett
világít bennük a múlt.*

*Póruszem csontszem akármí.
Leheletkönnyű a teste.
Csak amit visz: az a súlyos.
Sorstörténetünk a neve.*

2023.01.01.

RÉGI PAJTÁSOM TÁVOZÁSA

*Csendben éltél, halk volt a távozásod.
A téli fagy befogta szívedet.
Vannak ilyen nesztelen elmúlások,
mint ahogy vannak elfojtott életek,
és önmagukba visszatakart lángok.*

*Nem nézem meg a temetésedet.
Hogy hamvaidd szétszórják majd egy kertben,
vagy egy hajókoralton a Dunába
átengedik a mélybe rántó árnak,
s örvények tépik fel a kis szelencét,
melyben eldugták tested s szellemed.*

*Mint visszatekert lámpa, gyöngye lánggal
figyeltél ránk talán, vagy rejtekeztél.
El kellett tűnnöd önnön-gyávaságba.
A múlt letört ágak közé terelt be,
talán, hogy megmaradhass önmagadnak,
talán, hogy túléljen sorsod iránya.*

*Bujkálni sokféle módon tanultunk.
Voltak, kik önmagukat elkerülték.
Apró bűnök nagy vétekké dagadtak.
Te rejtekén az elnémult szavaknak
létezni mertél csak, mimikrit öltve.
Az életformád volt maga az álarc.
Csak a Dunához vitted olykor sírni
a gyermeket, aki meghalt tebenned,
őseidet, kik benned vándoroltak.
Még kísérteni felbukkant az arcuk
a zúgó idő hullámzó vizéből.*

*Testvérünk voltál, s nem lettél egészen.
Mind visszariadt benned, ami élő.
Most elhalkult elrejtett szenvedésed.
A mindenség vállon ölel, megértő.*

2023.02.18.

